

i Krig. Men desværre er Ordningen ogsaa blevet saaledes, at den heller ikke kan bruges *under* en Krig, hverken til at opfylde vore Neutralitetsforpligtelser eller til et Samarbejde, et loyalt Samarbejde, med Folkenes Forbund. Med Hensyn til disse Forpligtelser skal jeg henvise til de udførlige Udtalelser, der fremkom fra min og fra andre ærede Medlemmers Side under Forslagets tidligere Behandlinger, saa det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg vil dog gerne have Lov til at sige, at det jo ogsaa har udenrigspolitisk Betydning. Jeg haaber derfor, at ogsaa den højtærede Udenrigsminister vil skænke det Opmærksomhed og ikke vil tage Vat i Ørene, naar vi fra vor Side fremsætter vore Bemærkninger. Som Neutralitetsværn indrømmer jeg altsaa det ærede Medlem Hr. P. Munch, at det naturligvis vil kunne fungere ved visse mindre Neutralitetskrænkelser; det ærede Medlem henviste til vore Erfaringer under Krigen og til, at vi jo havde kunnet klare os endog med mindre end det, vi havde, og at de Neutralitetskrænkelser, der forefaldt overfor Danmark, var af den Art, at de ogsaa kunde være imødegaaet med de Midler, som han nu foreslaar. Dette kan være meget rigtigt, men det beviser blot ingenting. Vi var saa heldige under Verdenskrigen kun at være udsat for mindre betydelige Neutralitetskrænkelser, og vi kom saaledes i Virkeligheden ikke til at faa nogen Erfaring om, hvorledes vi vilde kunne have klaret os under andre Forhold. Men det ærede Medlem vil sikkert være enig med mig i, at saa snart det drejer sig om mere betydelige Neutralitetskrænkelser, vil det her foreslaaede intet være værd. Det vil intet være værd til Lands, og det vil være meget lidt værd til Søs.

Med Hensyn til Samarbejdet med Folkeforbundet vil jeg fastholde, at Forslaget, som det her foreligger, er illoyalt overfor Folkeforbundet og dets Program. Der er ved tidligere Lejligheder anført saa mange Udtalelser i denne Retning fra vor Side, at jeg ikke misunder det ærede Medlem Hr. Robert Cecil, som er hans stadige Tilflugt, og som han kan citere i sin Favør. Jeg anerkender nemlig paa ingen Maade, at Hr. Robert Cecils private Meninger kan tages som Udtryk for, hvad Folkeforbundet i det hele mener, og jeg tør med saa meget større Dristighed sige dette, som Stormagterne og de andre Magter, der var samlet for nylig i Locarno, da de blev forespurgt fra tysk Side om Folkeforbundspagtens Art. 16, svarede med de beskedne Ord: Vi er ikke kompetente til at tale i Folke-

forbundets Navn. Dette er rigtigt. Men saa giver de deres Anskuelse, og dette har efter min Mening en ganske anderledes Betydning, end hvad en enkelt af de delegerede, der har deltaget i Folkeforbundets Forhandlinger, har anført. Jeg indrømmer dog aabent, at Hr. Robert Cecils Udtalelser kan tages til Indtægt for det Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. P. Munch forfægter, men saa kan jo Bene's og Politis' og Vanderveldes og mange andres Ord ogsaa tages til Indtægt for det Standpunkt, vi andre staar paa. Nu kan man sige, at de Udtalelser, der fremkom i 1924 og til Dels i 1925, har drejet sig om det oprindelige Afrustningsforslag, men jeg vil dog sige for mit Vedkommende, at det vil praktisk set være Hip som Hap, om man tager Socialdemokraternes oprindelige Forslag, eller man tager det ærede Medlem Hr. P. Munchs; det sidste er adskillige Millioner dyrere, og det vil dog ikke paa langt nær være tilstrækkeligt til at opfylde vore Forpligtelser som neutral Stat og som Medlem af Folkeforbundet.

Forslaget betyder endelig en hasarderet Udenrigspolitik. Dette viser Udenrigsministerens Udtalelser tydeligt, baade i 1924, da den højtærede Udenrigsminister udtalte sig i Vendinger, der kunde have gjort Oraklet i Delphi til Skamme ved deres Uklarhed og Taagethed, og i 1925, da den højtærede Udenrigsminister udtalte sig klarere — det indrømmer jeg — og, hvor han indgik paa en Slags Kaution for Forslaget. Men det var langt fra nogen Selvskyldnerkaution, den var fuld af Forbehold og Betingelser, hvilket fremgaar af det Citat, det ærede Medlem Hr. Holger Andersen oplæste nu. Maa jeg spørge: Hvorfor sætter Udenrigsministeren ikke sit Navn og Ære i Pant? Det har vi jo før hørt at en Minister gjorde. Hvorfor gjorde han ikke dette uden Forbehold? Nej, han kunde ikke gøre det uden alle disse Forbehold, som i Virkeligheden siger, at Forslaget ikke er udenrigspolitisk forsvarligt.

Jeg kommer herved ind paa det Spørgsmaal, der har været berørt af flere Talere, nemlig: Gesandternes Indberetninger. Jeg tillægger det, at hele dette Spørgsmaal om Gesandternes Indberetninger kommer til Rigsdagens Kundskab, naar den skal tage Stilling i dette Spørgsmaal, en ganske overordentlig Vægt. Om Formen, hvorunder det kan bringes til Rigsdagens Kundskab, kan der selvfølgelig diskuteres. At Udenrigsministeren ikke tør udlevere de originale Dokumenter til alle Rigsdagens Medlemmer, er et Standpunkt, der kan